

Arrest

nr. 137 411 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 4 februari 2014 houdende een inreisverbod, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 november 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECLOEDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van voormelde gemachtigde van 4 februari 2014 houdende een inreisverbod, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 februari 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen een beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing houdende een inreisverbod.

De Raad stelt vooreerst vast dat tegen het inreisverbod geen grieven worden ontwikkeld in het verzoekschrift, zodat het beroep, voor wat het inreisverbod betreft, niet ontvankelijk is bij gebrek aan het bestaan van een middel tegen deze beslissing. De andere bestreden beslissing, met name de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt hierna de bestreden beslissing genoemd.

De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet juncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids-, zorgvuldigheids-, vertrouwens- en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich in de eerste plaats beperken tot het herhalen van de elementen die zij als buitengewone omstandigheid in hun aanvraag naar voren hebben gebracht en vervolgens stellen dat wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Het gaat meer bepaald om de schoollopende minderjarige kinderen die hun schooljaar onderbroken zouden zien en de verblijfsduur in België. Er dient op gewezen te worden dat in de bestreden beslissing niet alleen uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid hebben aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden, maar dat de verzoekende partijen met hun kritiek tevens blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

In een tweede onderdeel van het enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het betoog van de verzoekende partijen heeft echter tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. De Raad van State oordeelde echter dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dit onderdeel van het enig middel lijkt bijgevolg niet dienstig. Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet, nu de verzoekende partijen in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (cf. RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De loutere stelling dat zij zich in een gelijkaardige situatie zouden bevinden als S.M. een vreemdeling die zijn schooljaar wel heeft mogen afmaken, maar dat de verzoekende partijen niet op gelijke wijze behandeld worden, volstaat niet. De verzoekende partijen tonen hiermee niet aan dat twee gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld. Bovendien kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te

bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Ten slotte verhindert het gelijkheidsbeginsel een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482). Het is hoe dan ook redelijk verantwoord dat de verwerende partij in casu de criteria van de instructie niet meer toepast nu de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769 en bij arrest van 5 oktober 2011 met nummer 215.571 voornoemde instructie vernietigde.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, kan niet worden vastgesteld.

Wat de overige aangehaalde beginsel betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen deze beginselen in de aanhef van hun middel hebben aangehaald, maar nagelaten hebben deze beweerde schendingen op concrete wijze uiteen te zetten, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Het middel lijkt ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 18 november 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 13 januari 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 12 november 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat haar argumenten tegen het afwijzen van haar regularisatie-aanvraag evenzeer gelden t.a.v. het opgelegde inreisverbod. Beiden zijn verknocht zodat zij volhardt in de geschreven stukken.”

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 18 november 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dit middel gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 12 november 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De omstandigheid dat zij ter zitting aanvoert dat haar middelen gericht tegen de beslissing op grond van artikel 9bis, moeten beschouwd worden als eveneens gericht tegen het inreisverbod, doet hieraan geen afbreuk.

2.6. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET